

NOVADNIEKS

CETURTDIEN,
1991. gada 24. janvārī

PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS

Nr. 9 (6168)
Maksā 10 kap.

PSRS PREZIDENTAM GORBACOVA KUNGAM, PSRS IEKSLIETU MINISTRAM PUGO KUNGAM, LATVIJAS REPUBLIKAS AUGSTĀKĀS PADOMES PRIEKŠSEDETAJAM GORBUNOVA KUNGAM, LATVIJAS REPUBLIKAS MINISTRU PADOMES PRIEKŠSEDETAJAM GODMAŅA KUNGAM, LATVIJAS TAUTĀM

Preiļu rajona zemnieku saimniecību sanāksme notiekums Lietuvā un Latvijā vērtē kā demokrātisko pārkārtojumu beigas un reakcionāro spēku uzbrukumu.

Mēs enerģiski protestējam pret ieroču izmantošanu partokrātijas un tās izveidoto «nacionālās glābšanas komiteju» ambiciozo mērķu saņemšanai.

Mēs atzīstam tikai pirmoreiz demokrātiski ievēlētu Latvijas Augstāko Padomi un likumīgo valdību un izpildīsim tikai tos likumus un lēmumus, ko izdevusi Latvijas Republikas Augstākā Padome un valdība.

Mēs pieprasām nekavējoties izvest no Baltijas terito-

rijas OMON kontingentu un atlaist «nacionālās glābšanas komitejas», sodīt tragisko notikumu Viļņā un Rīgā patiesos vaininiekus.

Mēs sakām enerģisku «Nē!» diktatūrai un teroram.

Latvijas tautas: latvieši, krievi, baltkrievi, lietuvieši, ukraiņi, citu tautību un nacionālo grupu pārstāvji! Neļaujieties Latvijas kompartijas vadības, interfrontes un to radītās «nacionālās glābšanas komitejas» provokatoriskajai rīcībai! Nosargāsim demokrātiju, Latvijas valsts neatkarību, mūsu bērnu nākotni!

Pienēmts vienbalsīgi zemnieku saimniecību sanāksmē Preiļos, 1991. gada 21. janvārī

Baltijai nebaltas dienas

Jautājumi bez atbildēm

Ar Vislatvijas sabiedriskās glābšanas komitejas Preiļu rajona nodaļas lēmumu sakarā ar reorganizāciju V. Solovjovs atbrīvots no komitejas priekšsēdētāja un locekļa pienākumiem.

VSGK rajona nodaļas prezidijs

Šim paziņojumam ir ne-liela priekšvēsture. Par to, ka V. Solovjovs vada Vislatvijas sabiedriskās glābšanas komitejas Preiļu nodaļu, mēs šitāji uzzinājām no LTF Preiļu nodaļas valdes atklātās vēstules rajona iedzīvotājiem («Novadnieks», 1991. g. 17. janvārī). Un jau nākamajā dienā redakcijā atskanēja tālruna zvani, bija ieradies arī Preiļu siera rūpnīcas šoferu pārstāvis. Cilvēki, maigi izsakoties, bija neizpratnē gan par minētās komitejas, gan par paša V. Solovjova darbību.

Piezvanīju siera rūpnīcas direktoram un palūdzu sniegt interviju, tā teikt, pēc lasītāju lūguma. V. Solovjovs no intervijas atteicās, piebilstot, ka par VSGK rajona nodaļas priekšsēdētāju esot ievēlēts bez viņa ziņas, ka viņam pašam par daudz ko jātiekot skaidrībā, tāpēc galīgo atbildi sniegsot mazliet vēlāk. Un patiešām — pirmdienas rītā V. Solovjovs man piezvanīja, informēja, ka vairs nesastāvēs VSGK, cita vidū piemērinādams, ka līdz šim šī komiteja rajonā praktiski neko neesot darījusi.

Un tomēr VSGK rajonā, acīmredzot, pastāv, ja jau ir kam nomainīt tās priekšsēdētāju. Kas to vada patlaban — noskaidrot neizde-

vās (pirmdien to nevarēja pateikt arī LKP rajona komitejas pirmais sekretārs P. Vartminskis). Tāpēc jautājumi par šīs «pagrīdes» komitejas darbību, ko griebeju adresēt V. Solovjovam, pagaidām paliek bez atbildēm. Lūk, šie jautājumi.

1. Kādā forumā un kādā veidā ievēlēja VSGK Preiļu nodaļu? Kādi cilvēki to vada? Ko viņi līdz šim ir darījuši konkrēti mūsu rajona attīstībai?

2. Ja VSGK Preiļu nodaļa sevi uzskata par paralēlu struktūru rajona Tautas deputātu padomei, tad kādā ceļā tā gatavojas pārņemt varu? Kā VSGK Preiļu nodaļas vadītāji var izskaidrot savu antikonstitucionālo darbību, jo PSRS Konstitūcija, par kuras nelokāmu izpildi viņi, acīmredzot, iestājas, paredz, ka visa vara pieder vispārējās, tiesās, vienliedzīgās un aizklātās vēlēšanās ievēlētām Tautas deputātu padomēm.

3. Ja VSGK Preiļu nodaļa sevi uzskata par sabiedrisku vai sabiedriski politisku organizāciju, tad kad un kur tā ir reģistrēta atbilstoši likumam (arī attiecīgām PSRS likumiem)? Kas un kad ir pieņēmis šīs organizācijas statūtus un programmu? Kādi mērķi tajā izvirzīti?

P. PIZELIS

X stunda, šī agrāk nekad ne-dzirdētā stunda, kurā satek, savijas un saplūst kopā tautas ciešanas un sajūsma, tautas bailes, izmisums un drosme, nu ir klāt. Nebaltas dienas atkal pienākušas Baltijai, kuras valstis allaž kādam bijušas pa kājām un kuras allaž kāds iekārojis.

18. janvāra rīts. Vajadzētu teikt: «Rīga mostas...» Bet — vai tā maz bija iemīgusi? Tās sargi — noteikti nē. Migla sijājas, izklist rīta drēgnums, bet pret debesīm joprojām stīgo daudzum daudz ugunsgrāmu dūmi, un skatām paveras nepieredzēta aina: visdažādākie auto, baļķi, akmeņi blūki, dzelzstieples, smilšu kalni, ceļnieciņas konstrukcijas... Tā ir šodienas Rīga — stiprais vīduslaiku cietsnis, par kuru vienā naktī pilsētai vajadzēja pārtapt arī 20. gad-simta pēdējā desmitgadē.

Protams, taisnība tiem kara mākslas speciālistiem, kuri smīn un noniecinā tautas apņēmību tā nosargāt savu valdību un valsti. Sau-

bu nav, ka PSRS kara tehnika ātri vien tiktu galā gan ar šīm barikādēm, gan ar ļaudīm. Bet tad arī pagrūti būtu pasaulei iestāstīt, ka latviešu tauta kā 1940. gadā — mierīgi un pat ar ziediem un (sajūsmas) asarām — sagaidīja sarkanvaigžņotos tankus un izteica vēlēšanos uz mūžīgiem laikiem dzīvot savienībā ar Savienību un celt sociālismu ar visām tā fāzēm.

Nekā! Izrādās, visus šos 50 okupācijas gadus latviešu mātes saviem dēliem mācījušas latvisko garu un tēvi — latvisko spītu un izturību. Un tāpēc vīriem tagad nesalst. Un tāpēc vīriem nav bail. Un mūsu tautas stiprākā daļa ir tur, kur šobrīd visgrūtāk — Rīgā.

Preiļu puses vīri līdz ar citiem latgaliešiem sastopami Zakusalā. Naktis pagājusi mierīgi, un dienai iestājoties pie televīzijas torņa vēl apņēmīgāk sprēgā ugunsgrābi. Sprēgā arī valodas — apņēmīgas, stingras, ne joku dzīšana (augšējais attēls). Ne vēlā esam «kaluši» Le-

nina rakstus. Nu zinām, ka okupācijai jāsākas ar pastu un televīzijas centru — arī radio un televīzijas ienēmšanu. Tāpēc ap televīzijas centru šie «ceži» (4. lpp.). Pret tankiem — kaut vai tā! Tāpēc te arī mūsu vīri. (apakšējais attēls).

Rīdzinieki neizmirst savus sargus. Ved malku. Ved un nes brokastis, pusdienas un vakarīnas. Ik pa brīdim pie ugunsgrābiem piestāj kāda automašīna un iekšā sēdētāji vēligi aicina iestiprināties (vidējais attēls).

Iestājusies jauna diena. Un cilvēki visā Latvijā mierīgāk uzelpo, jo vēl viena nakts, kad tumsas varoņiem uzdarboties, ir pagājusi. Cilvēki steidz parastajās gaitās. Tikai biežāk apstājoties un sienu un žogu avīzēs (tautas izdotajās avīzēs) ieskatoties, caur barikāžu eļām spraucoties (4. lpp.), jaunus vaibstus mīļās, širmās Rīgas sejā vērojot. Piemēram, pilsētas centrā, tieši preti Lenina piemineklim nu

(Nobeigums 4. lpp.)

Humānais kāpurķēžu sociālisms

Iestājusies «humānā sociālisma celtniecības» izšķirošā fāze. Bolševiki šo valsti nodibināja, viņu partijai vēsture lēmusi to arī sagraut. Īpašu paātrinājumu šis process ieguvis pašreiz.

Cik pētījumu, dokumentu, piepūles, dažkārt — arī strīdu un nesaprašanās ir bijis par 1940. gada notikumiem. Nu visu paaudžu cilvēkiem šaubas izgaiss. Bija tā, kā ir. Scenārijs, morāles kritēriji, idejiskā bāze un realizēšanas paņēmieni tie paši. Tikai laiks cits un cilvēki citi...

Gribu dalīties novērojumos un pārdomās, kas saistās ar dezūru Rīgā. Piebraucot pie televīzijas ēkas Zakusalā, pirmais iespaids asociējas ar tūrisma salidojuma skatu. Taču tikai ātrēji. Iedziļinoties atklājas vārdiem grūti pasākāmais. Morālā ziņā tas ir

kas līdzīgs dievlūdzēju pulkam baznīcas dārzā, kad notiek dievkalpojums.

Tūkstoši cilvēku, bet izpaliek burzma, tirgus čalas. Nav neiecietības, īgnuma, domstarpību vai savstarpēju apvainojumu. Cilvēki sēž pie ugunsķurkiem, ne īpaši sadalījušies pēc dzīvesvietas vai vecuma. Visbiežāk klusē. Liekas ir valodās, jo kopīgas ir domas. Nav šaubu par mērķi, skaidrs arī pienākums.

Izsenis latvieši gan priekos, gan bēdās ir kopā ar dziesmu. Arī te. Uzstājas mākslinieki. Arī tā ir varonība — tādā laikā paust to, kas domāts bridim, kad visapkārt valda bezrūpīga liksmība.

No pieticīgās pieredzes jāsecina, ka līdzīgu uz dezūru jāņem produkti, pārsienamais materiāls, gāzmasks, ja tādas ir, ja iespējams — foto, kino, radio aparāti,

magnetofoni, kuriem jābūt ieraksta režīmā. Kā saka: ja nu kas...

Aizstāvji, kuri brauc atkārtoti, to nedaris, bet, braucot pirmo reizi, var rasties vēlēšanās sevi uzmundrināt ar ko stiprāku. Te atcerēsimes, ka darām svētu darbu un neaptraipīsim sevi ar primitīvu ikdienišķumu. Tas ir tikpat amorāli kā līdzās svecei, ko gatavojamies iedegt kapusvētkos — uz tuvnieka kapa, vai rozukronim, baznīcā ejot, somā ielikt arī alus pudeli. Apzināsimies, ka, ja mēs lautu, tad mūsu ienaidnieki mūs tur — Rīgā pie objektiem apgādātu ar visizmeklētākajiem dzērieniem un pat bez maksas.

Kā skolotājs vecāko klašu skolēniem gribu teikt, ka republikas objektu apsarde nav parasts pasākums, kur likt lietā savu jaunības drosmi un spēku. Mie-

rigu sirdsapziņu un droši visiem acis skatoties, ar lielāku atbildības apziņu jums jāturpina mācības un varbūt jāuzņemas arī papildus rūpes vecākā brāļa vai tēva vietā. Jauniešiem, kuri nav dienējuši, atrašanās tur nav pieļaujama, jo tā provokatorišķi var tikt izmantota, lai tulkotu kā iespēju nemācīties, klaiņot, nestrādāt vai neiesaistīties obligātajā karadienestā. Nevajag turp doties arī meitenēm, jo visus viņām piemērotos darbus veic paši aizstāvji.

Pie objektiem dezūrē cilvēku tūkstoši, taču pieeju posteņos uz tiltiem šoferu ir daudz mazāk, un savas mašīnas viņi atstāt nevar. Sevis aizstāvēbai pret bruņotu nevēru viņi nedrīkst pacelt, pat mašīnas kurbuli, jo Maskavas TV darbnīcās tas viegli «pārvērtīsies» par moderniem šaujamoieročiem, no kuriem tautu var

pasargāt vienīgi humānā sociālisma cīņtāju priekšpulks — OMON. Starp šiem šoferiem bez latviešiem ir arī daudz citu tautību cilvēku.

Uzkritoši un likumsakarīgi, ka starp braukētājiem, lai nosargātu mūsu valdību un svarīgākās ēkas Rīgā, nav, citkārt bravūrīgo mūsu diskotēku dūres varoņu. Cita lieta — savus muskulus nodemonstrēt sarīkojumā kaut kur aiz Pelēču vai «Dzintara» kluba, un visbiežāk — pret savējiem, latgaliešiem.

Mūsu tautu cīņa gūst atbalsi visā pasaulē. Kā lai novērtē vērtības, par kurām cīnāties? Lietuvišu varoņdarbs ir apliecinājums mērķa svētumam un cilvēcības uzvarai.

Ar patiesību netirgojas. Patiesību nevar noslēpt, patiesību vajag aizstāvēt.

E. VALAINIS (Upmalā)

Atkal godā aitas

Jautāju valsts saimniecības «Aglona» galvenajai zootehnikai Lidijsai Tumovai:

— Aitās vēl turat?

— Pēc iepirkuma cenu pagaugstināšanas tagad aitas ir godā, — viņa teica. — Aitu fermu ne vien saglabāsim, bet arī ievērojami paplašināsim.

Bija laiks, kad aitas turēja gandrīz katrā rajona saimniecībā. Tad no aitkopības atteicās kā no neizdevīgas nozares. Nolēma tās audzēt Aglonā. Padomju saimniecībā izveidoja četras aitū fermas: Rajeckos, Kapinos, Seklos un Lopotos. Taču nebija materiālās ieinteresētības un aitkopība nīkuļoja. Un vēl piemētās sērga. Aitas saimniecībā pamatā likvidēja. Tikai dažus simtus atstāja Lopotos, kur tās lielākā skaitā ir arī tagad.

Braucam uz Lopotiem, uz aitū fermu. Pa ceļam apstiežam traktorū, kas piekabēs ved sienu rulonus. Lidijsa Tumova paskaidroja:

— Ceļi uz Lopotiem ir mālāini un slapjā laikā neizbraucami. Tāpēc, kamēr

pieturas sasalumū, veidojam lopbarības krājumus.

Aitū ferma izdezinficēta un izbalsināta, te valda laba kārtība. Tīrs un silts gaiss. Sākusies aitū atnešanās. Aizgaldos jau ir vairāk par 100 jēriem. Lēš, ka pavisam īsozem to atnesīsies ap četri ar pusi simti.

Lopotu fermas abos galos izvietotas Latvijas tumšgalves šķirnes 340 aitū mātes un 140 remontaitiņas, ir arī vaislas teķi. Ganāmpulks atjaunots un ir veselīgs.

Agrāk par valstij nodoto aitū gaļu samaksa bija niecīga, vilna — ļoti lēta. Tagad par kilogramu gaļas dzīvsvārā maksā līdz 7 rubļiem, vilnu realizēs pēc līgumcenām — nēmjēs republikas Sadržves pakalpojumu ministrijs. Agrāk daudz vilnas aizgāja bojā, jo aitas cirpa vienreiz gadā. Tagad, kad vilna ir deficīts, cirps divreiz gadā. Pašlaik, kaut arī zieme, aitas ir nociptas. Tas veikts pašū — pensionēto saimniecības siviešu spēkiem.

Lopotu aitū fermā strādā divi darbīgi cilvēki: Lidijsa

Livdāne — jau ilgus gadus, Jānis Griķovs uz šejieni atnāca tikai pirms diviem gadiem. Viņš bija celtnieks, meža strādnieks, palūgtš strādāt aitū fermā, piekrita. Vīriēša cilvēks te ir ļoti vajadzīgs: viņam ir pa spēkam atritināt lielos sienu rulonus, pacelt maisus ar spēkbarību, remontēt aizgaldus, veikt citus smagākus darbus, ko nespētu siviešiem.

— Mūsu saimniecības laudis aizvadītājā gadā valstij nodeva ap 600 aitū, sovhozs — tikai nēdāz vairāk par 200, — stāsta Lidijsa Tumova. Tagad aitū audzēt ir izdevīgi. To kopšana prasā maz darba. Sevišķi vasarā, kad aitas ir ganībās. Aitū fermā vēltisim nopietnu uzmanību, domāju, ka šī nozare turpmāk attīstīsies sekmīgi.

Jānis GURGONS

Attēlā: aitkopis Jānis Griķovs ar saviem mīlumiem.

Jāna Silicka foto

Beigusies PSRS Augstākās Padomes sesija

Referendums jautājumā par Padomju Savienības saglabāšanu notiks 1991. gada 17. martā visā PSRS teritorijā. PSRS Augstākā Padome 16. janvārī pieņēma lēmmumu par šāda referenduma organizēšanu un veicamajiem pasākumiem.

Balsošanas rezultāti tiks noteikti attiecībā uz visu Savienību, ņemot vērā balsošanas rezultātus atsevišķi katrā republikā.

Sai pašā dienā deputāti noklausījās informāciju par stāvokli Persijas jūras līča

rajonā un pieņēma lēmmumu šajā jautājumā. Parlaments aicināja visas puses turpināt problēmas politiskā risinājuma meklējumus.

PSRS Augstākās Padomes ceturtā sesija beidza darbu. Paredzams, ka valsts parlaments atkal sapulcēsies 18. februārī. Bet ja būs nepieciešams, slēdzot nobeidzuma sēdi, teica PSRS Augstākās Padomes priekšsēdētājs A. Lukjanovs, tad ārkārtas sesija tiks saukta nekavējoties.

TASS

Aus signāls

Apburtās desas loks

DAUGAVPILS, 16. janvārī (Vladimirs Rudojs — LETA). Arvien skālāk, bet dažkārt pat draudīgi Daugavpils veikalos atskan divi bieži atkārtoti jautājumi: kāpēc pārdošanā ir tikai dārgā gaļa? Kur palikusi lēta desa? Pārliecināto atbildi uz tiem nespēj dot arī pilsētas tirdzniecības pārvaldes priekšnieks Rišards Draba, kas šajā sakarā pilsētas padomes sesijā saķildojās ar gaļas kombināta direktori Valentīnu Koško.

Vadītāja, kas žēlojas, ka sakarā ar mazo pieprasījumu pēc produkcijas viņas cilvēki palikuši bez darba, pavēl sūtīt uz veikaliem nesadalītus kautķermeņus. Lai tur šaurajās palīgtelpās cilvēkus pavicina sivietes, dalot galu. Vai nebūtu vienkāršāk to fasēt uzņēmumā, kur tam ir visi apstākļi un kur, pēc gaļas kombināta direktores Valentīnas Koško vārdiem, bez darba palikuši cilvēki?

Kā uz to skatās. Ja no Valentīnas Koško aizvadītā gada viedokļa, tad kālat viņai tagad šīs klapatas. Un ar desu tāpat — jādod tas, kas ir dārgāks, kas

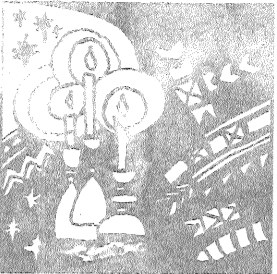
izdevīgāks sev, nevis savas pilsētas un republikas iedzīvotājiem. Lai paklīdz, lai izsaka sašutumu. Viņu naids tikai jānovirza uz republikas varas iestāžu pusi. Tad savējie pilsētā paliks malā un aizsegs Valentīnu Koško...

Tā jau ne vienu reizi vien ir bijis. Nosūtot uz ārzemēm, bet nevis republikas ādu fabrikām ādas un par to saņemot plaša patēriņa importa preces, šī pilsētas «patriote» atstāj bez darba kaimiņu — apavu kombinātu. Tā pārstāvji braukā pa republikām, meklējot ādas, jo zaudējuši cerības pierunāt V. Koško strādāt kopīgas lietas labā.

Te varētu teikt savu vārdu Daugavpils direktoru padome. Neteica. Atceroties, ka vārna vārnai aci neknbj, pilsētas strādnieku komiteja mēģināja tikt skaidrībā šajā juceklī, kas ir pretrunā ar veselo saprātu. Taču proletariāta pārstāvus tālāk par caurlaižu telpu neielaida. Pat militārajos objektos tagad var saņemt caurlaidi, bet gaļas kombinātā nekādi.

LETA

Sekosim līdzī baznīcas gadam

FEBRUĀRIS

2. februāri — Sveču diena. Pēc Ziemassvētkiem un Triju Kēniņu dienas tie ir trešie lielākie svētki Ziemassvētku posmā. Mums ir liels, svarīgs uzdevums būt par gaismas nesējiem šeit virs zemes — par gaismas nesējiem kā savā privātā, tā arī sabiedriskā dzīvē.

Sveces liesmiņa tiek augsup, tā silda un sveci iznīcina. Tā skubinā: skaties augsup, dod labu piemēru, uzpurēties Dieva un tuvākā labai!

Katra ticīgā pienākums nest upurus Pestītāja labā. Upuris dod ticību par mīlestību un mīlestība prasa upuri. Kur upurgatavība, tur ir mīlestība, kur uzpurēšanās, tur kvēlā mīlestības liesma augsti paceļas.

Svētītās sveces lietošana. Ar aizdedgtu sveci pavadīja mirušo, kuru, nāves brīdīm tuvojoties (mirstot) ielika mirēja rokā kā gaismas simbolu, lai mirēja dvēsele mierīgi ieietu mūžīgā Dieva valstībā.

Jaunākos laikos to vairs nedara, jo bieži cilvēki mirst slimnīcā, kur nav ieviesta šāda tradīcija. Liela daļa cilvēku mirst avāriju un nelaimes gadījumu rezultātā. Kur iespējams, aizdedgtu sveci novieto pie mirēja gultas vai to klātesošie tur rokās.

Svētītu sveci aizdedz un novieto uz galda barga pērkona negaisa laikā, kad klātesošie skaitīja klusas vai kopējas lūgšanas skaļā balsī.

Kristīgās laulības gadījumā svēti tu sveci aizdedz uz galda, kad jaunavu vai jaunekli vecāki izvadīja uz baznīcu, noskaitot piemērotas lūgšanas. Svēti tu sveci savukārt laulātie aizdedz laulības jubilejas (25 un 50 gadu) gadījumā. Ieteicams šo sveci iededzīt laulātiem arī skumju brīžos, sevišķi strīdu un šķiršanās gadījumos, kad divu laulāto sirdis ir ielavījies naida un attriebība.

Vēl divas svēitās sveces tiek novietotas uz galda pretī svētbildei. Šīs sveces aizdedz sevišķos gadījumos un aizlūgumos par mirušiem. Svēitās sveces nelieto

teļu apgaismošanai un lukšuros.

3. februāris — Svētā Blazija diena. Reiz kāda sieviete, kā lasām viņa dzīvesaprakstā, nāca pie svētā bīskapa Blazija un sirsnīgi lūdza:

«Labais Tēvs, glābiet manu bērnu, citādi tas nosmak!»

Un svētais nometās ceļos, sirsnīgi lūdžās, svētīja bērnu, kuram rīklē bija iesprūdis resna asaka, un tas tūlīt kļuva vesels.

Arī tagad ticīgie viņa piemiņas dienā saņem daudz žēlastību. 316. gadā mocekļa nāvē mirušā bīskapa dienā vēl tagad saglabājusies svētīgā parāša svētīt ticīgos ar Svētā Armēnijas (Sebastē) bīskapa Blazija svēcem un lūgties par kakla slimniekiem.

5. februāris — Svētā Agates diena. Šai dienā tiek svētīta maize un ūdens. Tos lieto kā aizsardzību pret slīmībām, bet jo sevišķi pret ugunsgrēku.

Svētās Agates — jaunavas un tālās Sicīlijas mocekļa godināšana ir plaši izplatīta gan austrumos, gan rietumos. Viņas vārdu piemin Svētās Mises kanonā. Viņa tika zvērtiski nomocīta Katanijā 251. gadā. Ir saglabājusies viņas mocekļa lības apraksts. Uz pretora (galvenā tiesneša) jautājumu:

«Vai viņa nekaunās būt kristīgā?» Agate atbildēja:

«Pazemība un kalpošana kristīgā ticībā ir daudz augstāk vērtējama par valdnieku bagātību un lepniību!»

11. februāri — Dievmātes parādīšanās Lurdā (Francijā). Tas notika 1858. gada 11. februārī. Dievmāte pirmoreiz parādījās ganu meitenei Bernadetei. 24. februārī atvērs brīnišķīgais avots, kura ūdens tagad pazistams visā pasaulē. 25. martā Jēzus Māte teica:

«Es esmu Bezvainīgā ieņemšana».

Tagad Lurda ir lielākā svētcēlojumu vieta Francijā; var pat teikt, ka ievērojamākā brīnumvieta pasaulē.

Jaunavas Marijas māsas esat jūs, jūs — sievietes un jaunavas, un mātes, jel atcerieties to! Bet arī jūs, vīrieši un jaunekļi, nekad

neaizmirstiet ikvienā jaunavā, mātē un sievietē saskatīt Jaunavas Marijas māsul!

13. februāri — Pelnu diena. Sākas galvenais. Gavēņa laikā Baznīcas liel mums pārdomāt par trim patiesībām: gandarīšanu, kristību un ciešanām.

Pelnu dienā baznīcā svēti pelnus, kurus iegūst, sadedzinot pagājušajā gadā Pūpolu svētdienā svētilos zarus. Priesteris, ieejot gavēni, ber ticīgiem pelnus krusta veidā uz galvas un saka:

«Atceries, cilvēk, ka puteklis tu esi — putekļos pārvērtīsies!»

Pelni ir iznīcības un gaudares zīme. Un ar šo zīmi, kā senie publiskie gandarītāji, mēs sākam gavēni. Tāpēc gavēnim jābūt, pirmkārt, gaudares laikam. Bet gaudare nepastāv tikai grēku nožēlā. Štā gaudare būs tad, kad mēs cinīsimies pret grēku un kārdinājumiem. Miesai, kas ir grēka līdzdalībniece, vajag līdzī gandarīt. Miesas gandarī mēs saucam par gavēni. Tāpēc arī Baznīca gavēņa laikā ieteic cilvēkiem mērdēt miesu — atturoties zināmās dienās no ēdiena daudzumu. Bet Baznīca vēlas, ka arī mēs garīgi gavētu, ka mēs atkristātos no laicīgiem priekiem un izklaidēšanām.

Gavēņa laikā liturģija ir pilnīgi saskaņota ar Baznīcas noskaņu. Viss mudina uz gandari un stāsta par Jēzus Kristus ciešanām. Liturģiskā krāsa ir violeta. Altāri stāv kailli, tos nerotā vairs puķes un zaļumi. Svētais Benedikts raksta:

«Gavēņa laikā mūsu dzīvei jābūt nevainojamai un pie tam gaudares pilnai par pārejā laikā pieleistām nolaidībām. Dedzīgā garā jāpievēršas sirsnīgai lūgšanai, garīgiem rakstiem, nožēlai un atturībai; Svētā Gara priekā labprāt jānes Dievam upuri, kaut ko atvelkot no barības un dzēriena; mazāk runājot un priekā un Dieva gara modinātās ilgās gaidot gaisos Lieldienu svētkus».

Lieldienu šogad 31. martā.

A. BUDZE,
dekanš

Senā Jersika

E. MUGUREVICS,
arheoloģiskās ekspedīcijas
vadītājs Jersikā

(Sākums laikraksta 8. numurā)

1212. gadā pie Jersikas pils notika svarīga apspriede, kas lielā mērā noteica tālāko politisko notikumu (attīstību Baltijā) (IH, XVI, 2). Šajā gadā Polockas lielkņazs uzaicināja Rīgas bīskapu ierasties Jersikā uz sarunām par viņa kādreizējiem mesliniekiem — lībīšiem, par braukšanas drošību tirgotājiem pa Daugavu un par miera atjaunošanu, lai varētu vieglāk pretim turēties lietuvjiem. Uz šo apspriedi bīskaps ieradās ar saviem vīriem, ordeņa bruņiniekiem, lībīšu un latgaļu vecākajiem un tirgotājiem, visi bruņoti. Kopā ar viņiem bija Pleskavas kņazs Vladimirs, bīskapa Alberta brāļa sievastēvs. Polockas lielkņazs, kas bija apmeties pili, pieprasīja, lai vācieši pārtrauktu lībīšu kristīšanu un nodrošinātu meslu ievākšanu. Par latgaļu vecāko lomu šajās sarunās nekas nav teikts, kamēr lībīši pieprasījuši, lai viņus atbrīvotu no krievu jūga, jo turpmāk tie nevēloties kalpot diviem kungiem, t. i., krieviem un vāciešiem. Uz to polockieši atbildēja noraidīti, piedraudot nodezināt pils. Livzemē, kā arī pašu Rīgu nopostīt. Konflikts starp vāciešiem un krieviem pilsētas laukumā (in campo) draudēja pāraugt militārā sadursmē. Taču, acimredzot, jūdzams vācu puses pārspēku un savas nedrošās pozīcijas, Polockas lielkņazs «atstāja visu Livzemi bīskapa kungam brīvu, lai tiktu starp viņiem noslēgts pastāvīgs miers kā pret lietuvjiem, tā pret citiem pagāniem un lai ceļš pa Daugavu tirgotājiem tiktu uzturēts vienmēr brīvs». (IH, XVI, 2).

Šajā situācijā nav skaidra Jersikas Visvalža pozīcija, jo viņš nav minēts. No mūsdienu viedokļa raugoties, var konstatēt, ka jau toreiz divas lielvaras (krievu un vācieši) vienojās par kopēju politiku, kas bija vērsta pret pamatiedzīvotājiem (lietuvjiem un latgaļiem). Šis politikas sekas bija jūtamas jau nākošajos gados, kad palielinājās vācu spiediens pret Jersiku un tās sabiedrotajiem. 1213. gadā Zobenbrāļu ordeņa bruņinieki sagūstīja Jersikas Visvalža sievastēvu Daugerūti, kad tas atgriezās no Novgorodas, kur tas ar turienes lielkņazu bija veidī sarunas par kopēju cīņu pret vāciešiem. Ieslodzīts Cēsu pils cietumā, Daugerūti izmisumā izdarīja pašnāvību. (IH, XVII, 3). Nākošajā gadā (IH, XVIII, 4) vācu bruņinieki no Kokneses pils lauzā mieru, pārmezdami Visvaldim, ka tas neierodas pie bīskapa kā pie-sava garīgā tēva, bet turpina biedrošanos ar lietuvjiem. Naktīs laikā krusteņi ar nodevēju palīdzību iekļuva Jersikas pils, izlauzī to un daudzus aizveda gūstā. Vēl tajā pašā 1214. gadā (IH, XVIII, 9) bīskapa bruņinieki no Kokneses iebrauka Jersikā un izlauzīja to, bet tad pēc Visvalža uzaicinājuma pieslēgušies lietuvjiem atpakaļceļā pilnīgi sakāva vācu karaspēku. Bet šajā karaspēkā iesaistītie kristīgie latgaļi no cīņas izstājās.

13. gs. divdesmitajos gados turpinājās latgaļu zemju pakļaušana krusteņu varā un to sadalīšana starp bīskapu un ordeni. Šajā laikā hronists (IH, XXV, 2), ūskaitot Dieva darbus, asi vērsās pret katoļtīcības pretiniekiem, un tiek minēti Livzemes baznīcas lielākie ienaidnieki. So ienaidnieku vidū tūlīt aiz Novgorodas un Polockas lielkņaziem minēts Jersikas Visvaldis, kas par rīdzinieku aplaupīšanu ticis pietiekosīti pārmācīts ar uguni un zobenu (igne et gladio). 1224. gadā, kad sadala Tālavu, notika Jersikas tālākā sadrupināšana. Rīgas bīskapa kanceleja 1224. gadā izdeva dokumentu (LVA II Nr. 107), kur teikts, ka, paklausot Jersikas valdnieka lūgumam, tiek izlēnota Jersikas pils puse (medialas cestri Gerseko et omnium bonorum aidem Gerseko et omnium bonorum). Zinot iepriekšējās gadu desmitu notikumus, ir skaidrs, ka Visvaldis bija spiests atdot baz-

nīcai savas atlikušās valsts pusi līdz ar visu tai piederīgo, ko bīskaps Alberts tālāk izlēvoja Ikskiles pils bruņiniekiem Konrādam ar nepatīkamu noteikumu par mantošanas kārtību — ja mirst viens no abiem līdzīpašniekiem, tad lēnis pāriet otrā īpašumā. Tā kā notikumi attīstīja parādīja, ka tainsi Ikskiles Konrāda pēcteči mantoja zemes apbū Daugavai Jersikas-Dignājas apkārtnē, jo pēc vairāku vēsturnieku (A. Taube, M. Helmans) ūskata Visvaldim nebija vīrieškārtas mantinieku.

Laikā, kad Rīgā izturējās pāvesta legāts un izšķīra dažādus strīdus, starp apmeklētājiem minēts arī Visvaldis (IH, XXIX, 4). Varbūt te tika pārrunāti Jersikas valsts tālākie likteņi vai kādi cīti jautājumi, par to hronists, diemžēl, klusē. Hronikā gan stāstīts par Rīgas baznīcas plašajiem īpašumiem uz 1225. gadu šādiem vārdiem «viņa izstiepa savus zarus desmit dienām gājienā līdz pat Rēvelei, vai izplatījās pa citu ceļu līdz Pleskavai, vai gar Daugavu līdz pat Jersikai atkal tikpat dienu gājienā.» (IH, XXIX, 2). Ja pieņemam, ka hronists rakstot par Jersiku, domājis šīs valsts tālāko austrumu robežu ar Liksmu, tad salīdzinājums ar attālumiem ziemeļu virzienā līdz dāņu Rēveles apgabala dienvidu robežai un dienvidaustrumu virzienā līdz Pleskavas kņazistes rietumu robežai aptuveni atbilst realitātei dabā.

Dažus gadus vēlāk Jersikas Visvaldis atkal zaudēja daļu no savas valsts atlikuma. Par to liecina 1230. gada dokuments (LG, I, Nr. 13), pēc kura Visvaldis nodevis Daugavgrīvas klostera abatam un kapitulum kādu salu un zemes Daugavas labajā krastā pie Liksnas. Šis tad ir pēdējais dokuments, kas apliecina Jersikas valsts patstāvību.

Vāciešu uzvara pār Jersiku minēta arī citās viduslaiku hronikās, taču vai tās ir tieši Indriķa hronikā aprakstītās epizodes, nav precīzi pasakāms. Atskaņu hronika, kas sarakstīta 13. gs. beigās, sniedz datus par aizkraukles zobenbrāļu ordeņa pils pārvaldnieka Hartmūta uzbrukumu Jersikas pilij, tās ieņemšanu, 600 krievu nogalināšanu un atgriešanos ar bagātu laupījumu un gūstekņiem. Šis ordeņbrāļu uzbrukums iekrist mētra Vennoņa laikā (1202.—1209. g. sāk.) tātad pirms bīskapa Alberta 1209. g. uzbrukuma Jersikai. Jaunākajā virmestru hronikā par metru Vennoņu teikts, ka viņš ieguva kādu pili, savu Gerseko un aizdzina gūstā sievas un bērnus. Baltazara Rusova Livonijas hronikā, ka Vennoņs daudz un bieži cīnījies ar nekristītiem, vienā reizē nokāvis krievu kņazu, 600 krievus un pagāniem atņēmis Gersekas un Kokneses pils. Vartbergas Hermana hronika (VHH), kas sarakstīta 14. gs. beigās, stāsta, ka Zobenbrāļu ordeņa mestrs esot nopostījis un pavisam iznīcinājis Koknesi un Jersiku, kur tai laikā dzīvojuši atkritēji (Kokenhusen et Gertzeke, in guibus tunc scismatici habitabant). Te jāatceras, ka viduslaikos par atkritējiem sauca tos kristiešus, kas neatzina pāvestu kā baznīcas galvu. Šī gadījumā par atkritējiem jeb shizmatīkiem nosaukti pareizticīgie, kas no Romas katoļu baznīcas bija atsķēlušies jau 11. gs. vidū.

13. gs. divdesmitajos — trīsdesmitajos gados vāciešiem jau bija izdevies savā veidā pakļaut un sadalīt starp bīskapu un ordeni visas rietumlatgaļu zemes gar Daugavu un Gauji. Ar Jersiku, kā redzējam, bija zaudējusi savu bijību lielāko daļu. Tagad vācieši bija nolēmuši Jersikas valsts pilnīgi likvidēt. Šajā ziņā interesants ir 1239. gada 19. aprīļa dokuments (LVA II, Nr. 234), kas vēsta par Jersikas likteņi pēc valdnieka Visvalža nāves. Šai gadā Rīgas bīskaps Nikolajs ar saviem domkungiem un vasajiem, kā arī Livonijas ordeņmestru un ordeņbrāļu lienu lēma par Jersikas tālāku nocietināšanu.

(Turpinājums sekos)

Preiļu trikotāžas fabrika strādā ritmiski, ik mēnesi izlaiž 76 tūkstošus trikotāžas izstrādājumu. Viņu produkcija ir pieprasīta.

Strādāt fabrikā ir prestiža lieta. Šuvējas nopelna vidēji 260 rubļus mēnesī, bet labākās darītājas —

pāri trīsreiz (neskaitot paredzēto kompensāciju).

Kolektīvs regulāri papildinās ar jaunām spējīgām strādniecēm. Meistare Silvijas Stubures maiņā pirms pusgada no Ogres trikotāžas kombināta arodvidzības skolas ienāca četras jauniešas — Aija Reinbaha, Velta

Ornicāne, Velta Jonāne un Anita Gadzāne (attēlā).

Viņas šuj bērnu trikotāžas kostīmus, vīriešu sporta kostīmus, veic pašas sarežģītākās operācijas, izpilda maiņas normas uzdevumus. Jaunietes dzīvo labiekārtotās komnātnēs.

J. SİLICKA foto

Baltijai nebaltas dienas

(Sākums 1. lpp.)

atrodas bērnieku pašrocīgi veidots «pieminekļa» OMONam. Pukaini aizkūrim veja izmisīgi plūvojt, ielas maļā slav viņu saulais autobuss (attēla).

Divains sajūtas pārņem. Pretunīgas. Vai tiešām cilvēks pie visa pierod? Ar visu samierinās? Ar kara stāvokli, ar bandītiem, ar to, ka nedrīkst pretoties. Bet prāts nāka priekšā, ka par visu ir padomāts. Jo, ak, kā centrām nepatik,

ka pārāk mīcīgi ir Latvijā, ak, kā gribas, lai kādam uzdotu nervi. Bet mēs nevaram atļauties histērismu kā PSRS prezidents, melus, ieročus un streikus kā komunisti un citi Latvijas «glābēji».

Mums ir jāiztur. Lai ceļš uz mūsu valsts Augstāko Padomi vairs nekad nevestu caur tikliem, blokiem un stobriem. Stiprākajam un gudrākajam ir jāiztur. Un neviens par to nedrīkst šaubīties.

Rīgā bija arī S. JOKSTE un fotogrāfs P. BERNANS

AICINĀM DARBĀ MILICIJĀ

Lai pastiprinātu Latvijas Republikas iekšlietu ministrijas iestāžu darbību pilsoņu dzīvības, veselības, tiesību un brīvību, īpašuma, sabiedrības un valsts interešu aizstāvēšanā pret noziedzīgiem un citiem prettiesiskiem apdraudējumiem, Preiļu rajona izpildkomiteja aicina aktīvo karadienestu izdienējušos jauniešus stāties darbā Latvijas Republikas iekšlietu ministrijas iestādēs. Lūdzam piešķirties rajona izpildkomitejai, 51. kabinetā, vai pa tālruni 22706.

I. SNIKERS,
rajona izpildkomitejas priekšsēdētājs

Taloni — arī rūpniecības precēm

Rajona iedzīvotājus — pircējus interesē, kā šogad notiks tirdzniecība ar rūpniecības un pārtikas precēm. Konkrētu atbildi dot nav iespējams, jo pagaidām nav zināmi šim gadam iedalītie preču resursi.

Latvijas Republikas Ministru Padome devusi norādījumu ražotājiem — piegādātājiem šī gada pirmajā ceturksnī piegādāt preces tirdzniecībai pagājušā gada pirmā ceturksņa līmenī.

Iedzīvotāju lielā pirkatpēja un ažiotaža uz gandrīz visām pārtikas un rūpniecības precēm liek mainīt tirdzniecības formas un pieņemt sadalīšanas principu. Lai vienmērīgāk sadalītu pārtikas un rūpniecības preces, katram rajona iedzīvotājam tiek ieviesti taloni

šādām rūpniecības un pārtikas precēm:

talons Nr. 1 — ādas apavi;
talons Nr. 2 — vīriešu zeķes vai bērnu zeķes un zeķbikses;

talons Nr. 3, talons Nr. 4 — vīriešu, sieviešu, bērnu velt;

talons Nr. 5 — zēnu vai vīriešu virskrekli;

talons Nr. 6 — sāls (1 kg pirmajā ceturksnī);

talons Nr. 7 — sērkociņi (12 kārbas mēnesi);

talons Nr. 8 — elektrospuldzes.

Preces uz talonu Nr. 1 tiks sadalītas pa iestādēm, uzņēmumiem un organizācijām.

Pagaidām ne visi šie taloni ir nodrošināti ar preču segumu.

Saņemot preču fondus un noslēdzot līgumus ar piegādātājiem, rajona iedzīvotājiem sniegsim sīkāk informāciju par pārtikas un rūpniecības precēm, tirdzniecības formām.

Cienjamie rajona iedzīvotāji! Ir novērots, ka atsevišķi pilsoņi lielos daudzumos tirgo talonus uz paaugstinātā pieprasījuma precēm. Šādos gadījumos lūdzam nekavējoties ziņot rajona iekšlietu daļai vai rajona izpildkomitejas plānu komisijai.

J. LIVDANS,
rajona izpildkomitejas plānu komisijas priekšsēdētājs

MAINU divistabu dzīvokli 24 m² un vienistabu dzīvokli 18 m² Preiļos pret trīsistabu. Telefons 23541.

MAINA četrstabu dzīvokli pret diviem divistabu dzīvokļiem Līvānos, viens var būt Preiļos. Tālrūnis 42477.

MAINA divistabu dzīvokli pret diviem vienistabas dzīvokļiem, viens var būt citā pilsētā. Adrese: Preiļi, Košukova ielā 4, dz. 26. Mihailova.

PĀRDOD teļu Riebiņu pagasta Zarinos J. Pastars.

PĀRDOD GAZ-53. Tālrūnis 42407.

PĀRDOD melnbaltu govī ar teļu. Tālrūnis 55606.

PĀRDOD govī. Zvanīt 54628.

PĀRDOD ilgi uzglabājamo KĀPOSTU: Holandes «Amaga», vācu «Dauerweis», GURKU: vācu «Libella», «Izjaščņij», «Rodničok» un dažādu citu DĀRZENU, kā arī dažādu (no Austrālijas) PUKU sēklas.

PREIĻU TIRGO — 27. janvārī, LĪVĀNU TIRGO — 3. februārī no plkst. 8.00 līdz 12.00. Valters.

Preiļu Sporta klubs «Cerība» pārdod autobusu «LAZ».

Zvanīt pa telefonu 23758, 22649.

Agrorūpniecības apvienības «Preiļi» mācību — kursu kombinātā 28. janvārī pulksten 10.00 bez iepriekšējas pierakstīšanās sāksies

nodarbibas A, B kategorijas traktoristu sagatavošanu grupai.

Baumas vai patiesība?

Ieroči nav atvesti

Otrdienas rītā kāds lasītājs mums satraukti pavēstīja, ka iepriekšējā naktī LKP rajona komitejas ēkā caur logu kravuši iekša kaut kādas kastes — vai tik tur neesot bijuši ieroči? Sazinājās ar LKP rajona komitejas pirmo sekretāru P. Vartimski.

Tās ir baumas — viņš sacīja. Pirmkārt, tas noticis nevis naktī, bet vakarā. Otrkārt, no LKP rajona komitejas ēkas izvēkusies likvidētā tautas kontroles komiteja. Un, lai būtu ērtāk, mebeles un citu inventāru padēvuši caur logu. Tāpēc neesot pamata nekādam uztraukumam.

Pie reizes pajautāju sekretāram, vai rajonā joprojām uzturas armijas pārstāvji. Jā, uzturoties gan. Tas esot virsnieku postenis, kurā vienīgais mērķis — nepieļaut V. I. Ļeņina pieminekļa demontāžu (postenim esot sakari ar savu karaspēka daļu). Ja rajona vadība garantētu, ka piemineklis netiks aizskarts, tad armijas pārstāvji tūlīt atstātu rajona teritoriju, citiem vārdiem — likvidētu posteni LKP rajona komitejas ēkā.

P. STRAUTS

Televīzija

PIEKTDIEN, 25. JANVĀRĪ
MASKAVAS I PROGRAMMA

5.30 — «Labrīt». 8.00 — Ekonomikas problēmas. 8.15 — Multiplikācijas filma. 9.05 — «Lidz 16 un vecākiem...». 9.45 — Tautas melodijas. 9.55 — Mākslas filmas «Lejēj katrā mājā» 5. sērija. 11.00 — «TZD». 11.15 — Dokumentāla filma «Austrālijas hronikas». 3. filma. 14.00 — «TZD». 14.15 — Mākslas filmas «Slimnīca pilsētas nomalē» 9. sērija. 15.20 — «Mamma, tētis un es». 15.50 — Filma bērniem. «Ivanke un cars Poganins». 17.10 — Konfliktforums 17.40 — Eiropas čempionāts daiļslidošanā. Izvēles programma sievietēm. 18.40 — Programma «VID». 18.55 — Mākslas filmas «Lejēj katrā mājā» 5. sērija. 20.00 — «Laiks». 20.45 — Programma «VID». Pārtraukumā 22.45 — «TZD». 0.00 — Mākslas filmas «Gimenes apstākļu dēļ» 2. sērija. 1.05 — Krievu mākslai — 100.

MASKAVAS II PROGRAMMA
7.00 — Rīta vingrošana. 7.15 — Zinātniski populāra filma. 7.45 — Mācību programmas. 8.55 — Dokumentāla filma. 9.05 — Mācību programmas. 10.05 — Lielbritānija šodien. 11.05 — Televīzijas mākslas izstāžu programma. 12.25 — Tautas dziesmas. 13.05 — Dokumentālas filmas. 13.45 — Koncerts. 16.00 Pasaulē tautu daiļrade. Indija. 16.30 — «Lūk, mans ciems». 17.30 — Sports visiem. 17.45 — Multiplikācijas filma.

17.55 — Kolāža. 18.00 — V. Višocka piemīnā. 18.45 — «Labu nakti, mazuļi!». 19.00 — Arena. 20.00 — «Laiks». 20.45 — Mākslas filma «Supraplaepišana Milānā». 22.25 — Pasaulē čempionāts kamaniņu sportā. 22.55 — PSRS čempionāts džudo cīņā. 23.25 — Koncerts.

SESTDIEN, 26. JANVĀRĪ
MASKAVAS I PROGRAMMA
5.30 — Koncerts. 6.00 — Multiplikācijas filmas. 6.15 — Sports visiem. 6.30 — Ritmiskā vingrošana. 7.00 — Rīta izklaidējošā programma. 7.30 — «Veselība». 8.00 — «TZD». 8.15 — «Satiksme bez avārijām». 8.45 — «Vārds». 10.45 — Estrādes koncerts. 11.15 — Dokumentāla filma «No bezdibeņa». 1. filma. 12.15 — Eiropas čempionāts daiļslidošanā. Izvēles programma vīriešiem. 13.00 — Zinātniski populāras filmas «Zemes airtavas» 3. sērija. 14.00 — «TZD». 14.15 — Mākslas filma «Balamute». 15.40 — Multiplikācijas filmas. 16.00 — Disnejlenda brīnumi. 17.00 — Starptautiskā panorāma. 17.45 — Mākslas filmas «Dons Sezārs de Bazans» 1. un 2. sērija. 20.00 — «Laiks». 20.45 — Eiropas čempionāts daiļslidošanā. Izvēles programma dejās. 21.45 — Atmiņas par dziesmu. 22.15 — «TZD». 22.30 — «Pirms un pēc pushakts». 0.30 — Mākslas filmas «Nezināmā zvaigzne» 1. sērija. 1.35 — Koncertfilma «Ziemeļu zvani».

MASKAVAS II PROGRAMMA
7.00 — Rīta vingrošana. 7.20 — Multiplikācijas filmas. 7.30 — NLO: nepieteiktā vizīte. 7. raidījums. 8.10 — «Pasaulē, kurā dzīvojam». 9.00 — Videokanāls «Sadraudzība». 12.30 — Krievijas televīzijas programma. 16.00 — Programma «Gimene». 17.00 —

Koncerts. 17.15 — Kinoserpantīns. 18.45 — Krievijas parlamenta vēstnesis. 19.00 — «Labu nakti, mazuļi!». 19.15 — Kinoserpantīns. 20.00 — «Laiks». 20.45 — Kinoserpantīns.

Es vaigu liecu pie zemes,
Kas mitri auksta un nesmaržo vaiš.

Tā atkal auglīgā klūs,
Tik tevi neatdos vairs.
(E. Zālīte)

Skumju brīdī esam kopā ar Edvartu Vaivodu, no SĪEVAS uz mūsu avadoties.

Padomju saimniecības «Rudzāli» administrācija un arodkomiteja

SVETDIEN, 27. JANVĀRĪ
MASKAVAS I PROGRAMMA
8.00 — «Rīta agrumā». 9.00 — «Tēvzemes sardze». 10.00 — Rīta izklaidējošā programma. 10.30 — Dzīvnieku pasaulē. 11.30 Muzejos. 12.00 — «Lauku dzīve». 13.00 — «Muzikālais kiosks». 13.30 — Programma «Vedi». 14.00 — «TZD». 14.15 — «Maratons — 15». 15.30 — Svētdienas koncerts. 17.10 — «Volts Disnejs piedāvā...» 18.00 — Eiropas čempionāts daiļslidošanā. Paraugdemonstrējumi. 20.00 — «Laiks». 20.45 — Mākslas filma «Ziemas ķirš». 22.20 — Dzied V. Ļeontjevs. 23.40 — «TZD». 23.55 — «Reiz Kuškova». 00.30 — Mākslas filmas «Nezināmā zvaigzne» 2. sērija. 1.35 — «Lietus mūzika».

MASKAVAS II PROGRAMMA
7.00 — Rīta vingrošana bērniem. 7.15 — NLO: nepieteiktā vizīte. 7. raidījuma 2. daļa. 8.00 — PSRS čempionāts džudo cīņā. 8.30 — Dokumentāla filma. 9.15 — ASV čempionāts basketbolā profesionālajām komandām. 10.15 — Krievijas televīzijas programma. 13.45 — «Āzijas balss». Pirmais starptautiskais estrādes dziesmu konkurss. Pirmā daļa. 15.40 — Dokumentāla filma. 16.00 — Programma «Planēta». 17.00 — Pasaulē čempionāts kamaniņu sportā. 17.45 — Jevgenijs Ļeonovs un citi... 19.00 — «Labu nakti, mazuļi!». 19.15 — Kolāža. 19.20 — Savienoto republiku kinopublicistika. 20.00 — «Laiks». 20.45 — Autor-televīzija. 22.30 — Pasaulē čempionāts kamaniņu sportā.

Skaitu ziedu, kļu dziesmu,
Nav ko citu dāvināt.
Viegļas smiltis, vieglu dusu
Dzimtā smilšī kalniņā.
(Z. Purvs)

Esam kopā ar Birulu Salajevu, MĀMULŪ kapu kalniņā izvadot.

Iersikas un Līvānu kori

Galvenais redaktors Pēteris Pizells

Laikraksts «Novadnieks» iznāk kopš 1950. gada 29. marta otrdienās, ceturtdienās un sestdienās.

REDAKCIJAS ADRESE: 228259. Preiļos, Aglonas ielā 1.

Tālrūnis uzstājam: 22305.

Izdod apgāds «Avīze», Rīgā, Brūklieku ielā 47.
Izdevējdarbības līcencē Nr. 000069.

Iespējamās ražošanas apvienības «Līda» Daugavpils līpogrāfijā
Valkas ielā 1. Ofsetkopums. Viena nos. līpēdioksnē.
Metēns 12 034 eksemplāri (latviešu valodā 9 043 eksemplāri,
krievu valodā 2 991 eksemplārs). Pas 66

Indekss 68160.